Kulturoplæggene

I det kapitalistiske samfund er kulturgoderne på en gang varer, der er underkastet de regler der gælder for alle varer, og statussymboler for overklassen.
Det arbejdende menneske er, da det selv betragtes som en vare, undertrykt sprogligt og kulturelt.
Socialistisk Folkeparti har det som sin omgave at bidrage til arbejderklassens frigørelse fra produktionens tyranni, fremmedgørelsen i forholdet til arbejdet, og til menneskets frigørelse af sine evner og udvikling af sine muligheder i et frit samvirke med andre mennesker.
For at nå disse mål må arbejdernes adgang til at udnytte mulighederne for at kommunikere lettes; samfundets midler må anvendes med det formål, at almindelige mennesker kan bringes i kontakt med hinanden. Hvis ikke det sker, vil folkestyret bukke under for en sammensværgelse af kapitalister og eksperter.
De grupper i det nuværende samfund, der er underforsynet med uddannelse og har vanskelig adgang til kommunikation, først og fremmest dem der kun har 7 års skoleår,eller dem der på grund af beskæftigelse som husmødre er isolerede, eller dem der ved deres bopæl eller deres lave indkomst er forhindret i at tage del i udnyttelsen af kultursamspillet, må have førsteret til de midler der af det offentlige stilles til rådighed for kulturformål.
Socialistisk Folkeparti Forestiller sig ikke at opgaven nogensinde kan blive løst; partiet mener at kulturlivet bestandigt må være under forandring for at forhindre vanetænkning, nye klassedelinger eller ny umenneskeliggørelse af produktionsforhold eller øvrige tilværelse.
Socialistisk Folkeparti har den opfattelse at disse mål kan efterstræbes ved en lovgivning der

1) giver øgede midler til videreuddannelse af voksne, som ikke har fået mere end 7 års uddannelse, især til uddannelse på sprogbeherskelsens, samfundsforståelsens og arbejdslivets områder;
2) skaber bedre muligheder for amatørarbejde med alle former for kunstnerisk virksomhed gennem offentlig støtte til lokaler og instruktører;
3) skaber grundlag for samfundsovertagelsen af produktion og formidling af - foruden radio og fjernsyn som nu - film, bånd, grammofonplader, bøger, billeder og

andre værdifulde hjælpemidler i arbejdet for arbejderklassens frigørelse.

Søren Sørensen.